

O, tako natanko sem vedel,
da prideš.

Bolj plaho kot veter
se v meni je zganil
Tvoj glas.

Kako mi je dobro, kako mi je dobro,
da vem:
rože zato rasto,
da jih vidim...

Joj, kaj je naenkrat senca šla
čez nebo Tvoje duše?

V dlani, ki se nad cvet je sklonila,
se je bolest zganila.

Trpiš?

Tvoj molk me duši
in noč in žalost
na moje roké deži...

Jaz sem bolan in ne vem,
kje rože rasto...

Ali rože cveto
iz Tvojega srca?

Nad mojo trudnostjo
koprena nežnosti je vzšla:
in sem dete,
ki ihti
in sladko misli,
da sije v žalost Tvojega srcá...

Za Teboj je šla moja žalost,
bleda od mučenja
kakor od zvezd,
ki tonejo...

Iskala Te je
po Tvojih stopinjah,
ki so v moji duši,
Sinja.

In Te je našla
pod daljno kupolo nebá:
kako so Tvoje róke
strahoma zakrivale
lesket srcá...

Odprl sem okno,
da me je rdeče obsenčil večer.

O, ali vidiš?

Kot strašno svetla sanja
pred večerno zarjo je klečal
skrivnostno sklonjen
angel Oznanjenja.

Molčala sva
z rokami na duši.
V sreču se gnetla je milost ihtenja.

Še vedno,
kadar me v duši zapeče to videnje davno
— beračem in ženam smehljam se ko brat.

DAN.

JOŽE POGAČNIK.

Vsak dan — je kakor simbolno drevo:

V noč korenine vsesa
in mladike blesteče čez zarjo požene,
od hipa do hipa močnejše, močnejše.
Potem pod nebo
svojo krono košato razpne
in raste, raste, o —
veje razširja in v luč zacvete
od tal do vrhâ.
Luč — o dneva cvetovi!

In ko se zvečer svetlo cvetje ospe,
na vsakem se žarkovem traku, na vsaki se
vejici
sad potehta:
zvezde kot jabolka zlata na dneva drevesu...
— In dan zdaj smehlja mine...

Vsak dan je kakor veliko simbolno drevo...
zame in zate — —
O človek, si že kaj obródil?

VERIŽICA.

NARTE VELIKONJA.

I.

V pedagoškem seminarju je sedela kopicica dijakov in dijakinja Skalarjeva. Profesor Krajnik je zaključeval svoje predavanje:

»Ako zapaziš pri človeku nagnjenje, ne zatiraj zmožnosti, ki so v njem, temveč odpri duši nove vidike, nove cilje, da te še nerazvite in neodkrite sile zaposliš v dobro smer.«

Profesor je za hip prenehal ter pogledal po poslušalcih. Skalarjeva je z očmi visela na njem; videlo se je, da se je profesor